

Ecclesia

Er gingen heel wat gedachten door me heen, toen ik de advertentie over 'mijn verhaal van de kerk' las. Wat of wie is de kerk? Mijn echtgenoot is een groot kerkenkenner. Als hij een detail van een historische kerk ziet, weet hij onmiddellijk om welke kerk het gaat. Door hem ben ik ook in ontelbaar veel kerken geweest, maar voor mij persoonlijk gaat de Kerk door kerken heen.

Ik werd negen jaar na de oorlog geboren; ik ben dus een boomer. Een emeritus dominee kwam namens de gereformeerde kerk op kraambezoek en sprak lieve woorden over mij uit. Toen ik een jaar of zes was, ontdekte ik hoe mooi de Kerk kan zijn. Omdat het oude kerkgebouw te klein werd, werd een bazaar georganiseerd voor de bouw van een grotere. Ons gezin telde inmiddels zes kinderen en er was geen geld voor de grabbelton of het rad van avontuur. Onverwacht kwam een zuster naar me toe en stopte een gulden in mijn hand. Een hele gulden voor mij alleen. Voor mij was dat Kerk zijn, een daad van barmhartigheid. Wat 'wij' wel te bieden hadden, was hulp in natura. Mijn vader werkte van zeven tot vijf (uurtje pauze voor de warme maaltijd) in een fabriek. Dat was hard werken. Om kwart over vijf had mijn moeder de thee ingeschonken en een extra boterham gesmeerd zodat mijn vader vele avonden mee kon helpen met de bouw van de nieuwe kerk. Een prachtig gebouw moest het worden, een kerk, gebouwd door de offers van velen. Mijn moeder zorgde er voor dat alle zes kinderen gewassen werden en in bed kwamen. De geloofsbeleving was bij ons thuis volgens de regels. We gingen trouw twee keer per zondag naar de kerk, zaten op een christelijke school, er werd uit de bijbel gelezen en voor en na het eten werd een standaardgebed gebeden. Verder zat er weinig vertier in ons bestaan, liefde en aandacht kende ik niet. Ik vond de Heer Jezus mijn beste Vriend.

Toen ik 18 jaar was, liep ik met mijn hond langs de rivier. Het was kerktijd, maar de kerk had mij niets meer te bieden. Op dat moment zag ik helemaal geen toekomst meer voor me. In mijn jonge tienertijd was ik misbruikt en beschadigd door een soort 'vriend'. Toen ik uiteindelijk was ontsnapt uit de greep van die jongen en mijn ouders vertelde wat er gebeurd was, konden zij me niet helpen; ze stuurden me naar de dominee. Die had buiten (op straat !!!) vijf minuten tijd voor mijn verhaal en kwam er nooit meer op terug. Ik voelde me eenzaam, zowel in de kerk als in de bars waar ik naar toe ging. Ik liep die zondag in de stilte, richting het aantrekkelijke water. Ineens schreeuwde ik als in een opwelling naar de hemel: "God, als U bestaat, laat het me dan zien. U leeft óf U bent dood. Help me!" Ineens was daar een Kerk aan die rivier: God is niet dood, Hij leeft! Ik voelde het. Diezelfde week ontmoette ik een jongen, die me uitnodigde voor een koffiebar van Youth for Christ. Een groep jongeren kwam elke week bij elkaar in een oude schuur. Ik had er nooit van gehoord. Ook hoorde ik over een bijbelkamp voor jongeren. Als ik God dáár niet vond... Weer was de Kerk dáár, waar ik haar niet verwachtte. Een jongen vertelde me een wonderlijk verhaal over een persoonlijke relatie die hij had met God. Hij ging met mij corresponderen (dat deden we in die tijd nog) en nodigde me uit om het zondaarsgebed te bidden, zoals hij bij de Navigators had geleerd. Nou zondig voelde ik me wel. Psalm zes was het eerste Bijbelgedeelte dat tot mijn hart sprak. Nadat ik vanuit het diepst van mijn wezen gebeden had, daalde Jezus af naar mijn hart. Er gebeurde een wonder: het gat dat daar zat, werd gedicht. Ik wist me een kind van God; Hij was mijn liefhebbende Vader. In de koffiebar waar jonge mensen uit allerlei kerken bij elkaar kwamen, hoorde ik veel nieuwe dingen over de bijbel; ik bloeide helemaal op. Ik leefde. Ik kreeg verkering met een jongen die ook net tot geloof was gekomen. Uren praatten we over het leven en over hoe God het bedoeld zou hebben. We waren gelukkig en trouwden. We verhuisden en verwachtten in onze nieuwe woonplaats in de kerk ook zulke fijne christenen te vinden. Nu zullen die er wel zijn geweest, maar wij voelden ons er niet thuis. Een zoektocht volgde. We kwamen in een geloofsgemeenschap terecht die zich de Jezusbeweging noemde. Wow, dat was pas Kerk-zijn. Iedereen was in hun klooster welkom, mocht blijven eten en slapen of werd er opgevangen. Geweldig. Helaas bleef deze Kerk niet bestaan en we zochten verder. In onze woonplaats vonden we een Pinkstergemeente. We hadden daar een fijne tijd. We leerden er veel over de Heilige Geest en genoten van de Bijbelstudies,

bidstonden en liefdesmaaltijden. Inmiddels hadden we drie kinderen die daar ook vrienden maakten. Wij voelden ons geliefd en genoten van onze Kerk en van elkaar.

Door het wisselende werk van mijn man, verhuisden we weer. In het dorp waar we gingen wonen, was een historische kerk, met een heel fijne hervormde domina. We hadden goed contact, maar kerkten liever in een huisgemeente. Er was geen kerkgebouw, een grote legertent was voor ons voldoende. Wat een warm bad vonden we daar. Zo stelde ik me de hemel voor. We gingen echt de diepte in. Alles was bespreekbaar. Het waren bijzonder mooie jaren. Doordat verschillende mensen verhuisden, bleef ook deze Kerk niet. Wij gingen terug naar onze vorige woonplaats. De kinderen voelden zich meteen weer thuis in de 'oude' gemeente, maar ik niet. Ik had zoveel liefde en acceptatie geproefd, dat wilde ik vasthouden. Helaas leven we nog niet in een volmaakte wereld. Mensen worden teleurgesteld en stellen teleur. Dat was ook bij mij het geval. Mijn zoektocht ging verder. Vijf jaar kroop ik weg in een traditionele kerk. De dominee en de kerkgangers in deze hervormde kerk waren vriendelijk aanwezig, het woord was eenvoudig: het was goed daar gast te mogen zijn. Mijn man en kinderen bleven in de Pinkstergemeente, dat was niet erg. Het gaat er immers om dat je gevoed blijft en leeft vanuit je geloof, niet hoe de groep heet waar je kerkt. Ik had veel last van onverwerkte trauma's die de kop op staken, kreeg een zware depressie en een burn out. Op een dag bezocht ik de Dom in Utrecht. Ik was alleen en alles werd me even teveel. Ik ging in een bank zitten en huilde. Een mevrouw schoof naast me en vroeg of zij mij misschien kon helpen. Waar begin je dan met je verhaal. Ik vroeg of ze voor me zou willen bidden. God wist wat ik nodig had. De vrouw vertelde dat zij, vanuit haar rooms katholieke traditie, niet gewend was om met iemand te bidden, maar ze deed het toch. Weer voelde ik de Kerk in mij komen met rust en vrede. Langzaam genazen mijn vele wonden. God deed Zijn werk in mij door mensen met een verschillende achtergrond, zelfs door niet-gelovigen heen. Ik mocht helemaal herstellen. Wat een weg en wat een strijd ging daar aan vooraf. Ik mocht ontdekken dat de bijbel geen dood boek is, maar levend en praktisch. Jezus is dé waarheid. Hij leerde mij vergeven en Hij gaf mij vergeving. Jezus leerde mij wat onvoorwaardelijke liefde is. God zou altijd bij mij zijn en voor mij zorgen. De Vriend uit mijn prille jeugd bestond! Dé Kerk is overal waar Hij is. Toen er eens een gastspreekster uit de vrijzinnige kerk sprak, raakte de boodschap mij: wij moeten soms, net als de Israëlieten, onze spa in onontgonnen grond zetten.

Dat deden wij. De kinderen waren inmiddels de deur uit en we verhuisden weer. We vonden een grote Baptistengemeente, die samenkwam in een 'black box'. Het was fijn om weer samen naar dezelfde kerk te gaan. Ik zag in deze gemeente een mix van gelovigen, tussen traditioneel en charismatisch en dat voelde wel goed. De Bijbelse boodschap werd gebracht op een levendige manier. We ontmoetten alweer mooie christenen; dit was ook een fijne Kerk.

En nu, weer 15 jaar later, vind ik mezelf terug in een kleine Evangelische Gemeente. Ik zie ouderen, maar vooral jonge mensen, gezinnen en veel kinderen. Zij mogen een prachtige, oude kerk gebruiken om samen te komen. De sfeer en akoestiek zijn geweldig. Maar daar gaat het niet om. Ik mag er gewoon zijn wie ik ben geworden: een mens, door genade behouden. Ik mag me inzetten voor mensen om me heen, ongeacht hun afkomst. De Kerk is daar waar Jezus gezocht en gediend wordt: wij mogen de Kerk zijn.

Januari 2020, G.Z.